A munkanélküliség jelentősen csökkent, mig a fizetésképtelenségek száma az augusztusival szemben emelkedést mutat ugyan, **de még mindig jelentősen alatta marad a többi előző hónap alatt.**

A kölcsönszámlán 1925 szeptember 30-án rendelkezésre álló egyenleg 152,680.706·75 aranykorona.

Johann Strauss.

Johann Strauss, a valcerek zsenije 1825-ben október 25-én született. A kicsi „uralkodót" puha párnák között a múzsák fogadták és az első csók a dallal, a második a szerelemmel, a harmadik a szerencsével jegyezte el a gyermeket, akinek szemében még a tulnan jöttek tétova fénye égett, de fülébe máris suhanó valcerek ölelkező melódiái csenghettek.

Az apa, az öreg Johann Strauss első ajándékul a hirét, a dicsőségét tette fia bölcsőjébe és ezzel a nyomasztó sullyal a szivében lépett az életbe a boldog idők nagy elhivatottja. Mert nem könnyü dolog egy győzelmes apának utódja lenni.

Bécs akkor már táncolt, keringőzött Strauss I. tüzes vonójának mámoros valcereire és a nyolcütemes, ringatódzó melódiák bája, Strauss és Lanner tündértáncai mellett, elbujhatott minden kisérlet, amely arra irányult, hogy a bécsiek szivét mással töltse be, mint az imádott Straussuk dallamaival.

Nem volt igazi bécsi, akiben nem mozdult meg az érzés ezeknek a valcereknek hallatára. Ha megszólaltak a negyedik húron az első vonóhuzások, a fáradt vérbe lángok csaptak, a kopott kedvbe uj álmok bujtak, kigyultak az örömek lámpái a ritmikusan ringó hullámokon, az édesen hizelgő csókos muzsikára. 1820 tól uralkodott a valcer a császárvárosban és ha jött az este, a turnürös, mosolygó, kékszemü asszonyok, lányok, vidámkedvü férfiak nem találták nyugtukat a házban. Strauss a nép muzsikusa volt. A valcer akkor, — ha száz év ködén tul is nézzük — nemcsak a táncot jelentette a bécsieknek, hanem szimbolumuk volt. Benne tükröződött egész lényük. Ezért forrt varázserővel a bálok parkettjein, amellett diadalmasan hóditott a világ minden részén. Ebben a korban, tehát akkor, amikor már alkalmas volt a talaj a valcer aranykorának megteremtésére, született a kis Johann Strauss, apja zsenijének örököse, a valcer koronás királya, a műfaj eddig utol nem ért legnagyobb művésze.

Tizennyolc éves lehetett, amikor apja haragja miatt elhagyottan, az ellenpárt barátainak gőgös rosszalásai mellett először lépett pódiumra zenekarának dirigálására. *Dommayer*, *Hietzing*, *Johann Strauss Sohn Kapelle*. Ez elég volt. Egész Bécs felvonult. A fiatal „*Scháni*" játszik, a mi „Scháni*nk*"-nak a fia! Már délután nem lehetett helyet kapni. Veszélyes volt a tolongás, amikor este megkezdődött a hangverseny. A kis „Scháni" szive elszorult. Ez a kezdet, de ha nem sikerül, lehet, hogy a vég is. A hangverseny tomboló tapsvihar, zuhogó virágeső között éjfélig tartott. Straussnak saját szerzeményeit hat-hétszer kellett megismételnie. Mindenkit megejtett harmatos ifjuságának nagyszerü dallambőségével, csak az apa nem volt sehol. Ellenben az éjszaka hüvös csendje borult már a Dommayer zilált asztalsoraira, amikor egy öreg anyóka még mindég ott állt a sarokban, kezeit imára kulcsolva, szemeiből patakzottak a könnyek.

— Köszönöm Istenem, hogy meghallgattad az imámat.

A szenvedő anya és az élet utjait tördelő ifju titán sirva, ölelve, csókolták egymást. Az apa dúlt-fúlt, de a tehetséget utjában már nem lehetett megállitani. A Néva hüvös partjai, a Spree idillikus füzesei, London, Páris, Amerika visszhangzottak a dalisten dicséretétől. Strauss megkedveltette muzsikáját Mozart, Haydn, Beethoven, Schubert városában a leghüvösebb birálattal is. A gondolatnak, szónak, érvnek, bölcsességnek hangjai hajlékonyan kerültek vonója alá és a százra menő opuszokban élték tovább lobogó vallomásukat. És nem akadt Bécsben senki, aki Mozart szimfoniái mellett kicsinyelni próbálta volna Strauss jelentőségét. Mégis nyugtalanitotta a vágy a magasabbrendühöz, mig első feleségének, *Henriette Strauss Treffz*-nek, a hires énekesnőnek rábeszélésére és biztatására az operett felé kanyarodott. *Jókai* Mór, *Dóczy* Lajos versengtek azért, hogy számára librettókat irhassanak. És ami énjében kiabált dythirambikus bujtogatással, az felrázta, fölocsudta az operettjeit is. Offenbach dalolt akkor Bécsben és Párisban a nagyöntudatu, fényes lámpák alatt és Strauss egy lélekzetvételre maga felé eszmélte az egész közvéleményt. Vagy van talán izzóbb lelkesedés muzsikában, mint a *Cigánybáró* toborozójában és mélyebb lira az egyszerü ősiségben, mint az, amikor énekli: „Ki esketett?" Ez a zene, ez a fölépités már az operák stilusához járt közel. Hiszen bármely mai operett legnagyobb slágere is csak siró arc amellett a menynyei derü és boldogságos zenei mosoly mellett, amely az idők végtelenségéig fog világitani a *Bőregér* kacagó költészetéből. Szedjük izekre akármelyik operettjét és a nagyszerü mélységből csak dal és ismét dal fog kiszállni, mert az örökkévalóságból jövő zene boldog visszhangja Ő. Nincs benne rejtelem, sejtelmes vértanuság, hanem táncoló kottafejek, amelyek ott születtek meg álmatlan éjszakákon, a lepedőn, játék és séta közben a manzsettákon, falon, levegőben, mindenütt, ahol járt és élt.

A zenekari hatásai, az instrumentálása előkelő, megejtő, finom és megoldása oly könnyed, hogy megoldani a legnehezebb feladatok egyike.

Azt hisszük, kerek e földön Strauss-ünnepe lesz minden zenés szinháznak 1925 október 25 én, hogy a száz év fagyos ürébe friss babért, uj tapsokat küldjenek a milliók, akiket átölelt szeretetével, hervadhatatlan dalaival.

Szeged kimaradt a megemlékezők sorából. Csodálatos a gondviselés a szegedi szinházban. A nóta végén elfelejtik a nóta elejét és egy Zerkovitz utját álhatja Johann Strauss II. diadalmas ünneplésének.

Lengyel Vilma.

Kószó belügyi államtitkár és a szegedi szakszervezetek.

„Szeged városának tulajdonképpen csak két képviselője van: Teleki gróf és én. Mert Peidl Gyulát a szakszervezetek terrorja tette meg képviselővé." Ezt mondotta Kószó államtitkár ur a Teleki bankettjén és a tudósitás szerint „a vacsorán megjelentek erre hangosan és sokáig éljeneztek."

Nem az államtitkár ur állitása késztet bennünket nyilatkozattételre, hanem inkább az, hogy bemutassuk az éljenző uraknak hangos és hosszas éljenzésük tárgyát.

A szakszervezeteknek egész más feladatuk van, nem pedig a választásokban való részvétel. Nem is vettek részt a Peidl Gyula választási küzdelmében sem. Igy tehát nem is fejthettek ki terrort és nem tehettek meg senkit képviselőnek.

Résztvettek ellenben a szociáldemokrata pártszervezetek karöltve a haladó polgársággal. Ez az együttes munka hozta létre Peidl Gyula többségét. Hozzon az államtitkár ur, vagy az éljenző urak csak egyetlen olyan Peidl-választót, aki a terror hatása alatt szavazott rá. És ha nem tudnak mutatni, meg kell kérdeznünk, hogy illik-e tudva valótlant állitani és a valótlan állitásnak éljenezni?

De meg is támadták a Peidl mandátumát a leglehetetlenebb ürügyeket keresve és ***az államtitkár ur pártjának többségéből álló mandátumigazoló bizottság a Peidl mandátumát igazolta, tehát*** **nem terror** ***utján szerzett mandátumnak jelentette ki.***

Mi hozzá vagyunk szokva, hogy nagy államférfiaink állandóan támadjanak és vádoljanak. Álljuk a támadásokat és viseljük a vádakat. Nem is esnek ezek még csak rosszul sem nekünk.

Csupán az iránt legyen szabad érdeklődnünk:

1. Méltó-e egy belügyi államtitkárhoz a saját pártja többségéből álló bizottság által igazolt mandátumot — ***tehát tisztának minősitett mandátumot*** **— terror utján szerzett mandátumnak minősiteni?**

2. És ha az államtitkár ur ezt a sulyos politikai baklövést elkövette, levonja-e ennek következményeit is?

3. Most pedig tudják-e már az érdekelt urak, hogy minek éljeneztek?

Az iránt már nem is érdeklődünk, hogy Kószó államtitkár ur abban az esetben, ha egyik ellenjelöltje nem kénytelen visszalépni, dicsekedhetne-e azzal, hogy ő Szeged III. kerületének igazi képviselője.

Szeged, 1925 október 22.

A szegedi szociáldemokrata párt végrehajtó bizottsága.

A telekkönyvi hivatalban a megváltozott hivatalos órák folytán egy főtisztviselő portási teendőket végez.

A kereső közönség és az ügyvédi társadalom sulyos panasza a telekkönyvi hivatal ügyrendje miatt.

A telekkönyvi hivatalban nemrégiben uj rendet léptettek életbe. Egy miniszteri rendelet ellentétben a telekkönyv szellemével, olyan akadályokat gördített a telekkönyvek megtekintése elé, hogy ugy maga a kereső közönség, mint az ügyvédség sulyos sérelmeket szenvedett ezáltal. A telekkönyvi hivatalban ugyanis a multban délelőtt 9—11 óráig bárki minden különösebb engedély nélkül benézhetett a könyvekbe. ***Az uj rendelkezések értelmében a könyvek csak délelőtt 9—10 óra között tekinthetők meg ingyenesen,*** **mig tiz óra után csak** ***ötezer korona ellenében.*** **Azonban a kereső feleknek nem pusztán ötezer koronába kerül a telekkönyvi hivatalba való belépés. Egy telekkönyvi számadat kikereséséhez számtalan nagy könyvet emel meg a kiszolgáló tisztviselő, ami darabonkint öt-ötezer koronát jelent a kereső félnek.**

Kora délelőtt ***tizenegy órakor,*** **amidőn más nyilvános jellegü hivatalokban legforgalmasabb az élet,** ***a telekkönyvi hivatalban minden mozgás megszünik.*** **Tudakozódó fél, aki talán éppen üzletet akarna kötni, amiből az állam bélyegek fejében milliókat keresne, hiába kopogtat a telekkönyvi hivatal ajtaján. Tizenegy óra után nem szolgálnak ki felet még pénzért sem. A fizetett telekkönyvi kiszolgálás egy uj adózási nemet vetett föl, a tegnagyobb nehézségek elé állitva a kereső közönséget.**

Az uj rend ismét bevezette a ***„sorbanállási"*** **kellemetlen rendszert a telekkönyvi hivatalban. Az ingyenes, egy órai tartamu hivatalos idő alatt nagy tömegével állanak a felek a járásbiróság szük folyosóján. Az egy órái időt mindenki ki akarja használni, mert az ingyenes, pénzbe nem kerül s fölöslegesen ki akar pénzt költeni.**

A hivatalos helyiségben a rendelkezések szerint csak tiz kereső fél tartózkodhat egyszerre, mig az ajtó előtt állókat csak akkor engedik be, ha két ember már megkapta a keresését. Előfordul igen sok alkalommal az is, hogy a kereső fél a tanyáról téved be, ugy hogy annak kiszolgálása sokszor tiz percig is eltart. Ez idő alatt uj ember nem mehet be a hivatali helyiségbe. A legkülönösebb és legérthetetlenebb rendelkezés, amit az uj renddel kapcsolatban életbeléptettek, hogy ***az ajtónálló tisztet,*** **aki a feleket egy órán át ki- és beengedi,** ***egy kilencedik fizetési osztályba tartozó főtisztviselőt biztak meg, aki immáron hetek óta végzi a portási munkát*** **a jobb érzésü felek és az ügyvédi társadalom legnagyobb megütközésére. Egy szolga, vagy bármely más ideiglenes alkalmazott elláthatná a főtisztviselői álláshoz nem méltó, alantos foglalkozást, de a hivatali felsőbbség a szanálás mai ideje alatt nem tud más alkalmazottat beállitani s** ***igy egy főtisztviselő kénytelen a szolgai munkát ellátni.***

A telekkönyvi hivatal mizériái ügyében, amely nem speciális szegedi jelenség, már országszerte megindult a mozgalom a régi ügyrend visszaállitása érdekében. Az országos mozgalomnak, amelyek a városokban az ügyvédi kamarákból indultak meg, eddig nem vezettek eredményre.

Szegeden legujabban dr. *Cserő* **Ede ügyvéd a polgármesterhez és a közigazgatási bizottsághoz egy memorandumot nyujtott be, amelyben arra kéri a polgármestert és a közigazgatási bizottságot, hogy az igazságügyminiszterhez irjanak fel ez ügyben és kérjék a telekkönyvi hivatalok ügyrendjének sürgős megváltoztatását.**

HÁZAT, földet, földbérletet, lakást, üzletet, pénzkölcsönt mindenkor legelőnyösebben közvetit **MEZER** országos iroda Bástya u. 19 Kulturpalotánál

Katzmayer elismert specialista férfi fehérnemüek készitésében. Iskola uccs 23 (Brauswetter ház). 613

VÉTKEZIK, aki nem a Back-koserétteremben étkezik. BUDAPEST, VI., HAJÓS-UTCA 12. SZÁM (Opera mögött). **Szegediek találkozó helye.**